

ΕΡΩΤΙΚΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΝΤΑΝΙΕΛΑ

ΤΟΥ ΜΙΛΙΣ
ΝΤΙ ΟΥΛΑΣΑΙ

Ἡ Ντανιέλ προχωροῦσε με ἑλαφρὸ περπάτημα, με βήματα σχεδὸν φτερωτά, στὸν ἄσπρο διάδρομο τοῦ νοσοκομείου. Δὲν ἤξερε τὸν ἀριθμὸ τοῦ κρεββατιοῦ ποὺ ζητοῦσε, οὔτε ἀπὸ ποιά μεριά βρισκότανε, κι' ὅμως σὰν κάποια ἀνώτερη δύναμι νὰ τὴν ὡδηγοῦσε, πλησίασε σταθερὰ στὸ κρεβάτι κάποιου πληγωμένου. Ἐνα κεφάλι ὀλότελα φασκισμένο, ἀπ' τὸ ὁποῖο φαινόταν μόνο τὸ στόμα, — ἕνα χλωμὸ στόμα, σχεδὸν νεκρὸ, σφιγμένο ἀπὸ κάποιον σπασμὸ πόνου— ἔβγαине ἀπὸ τὰ σκεπάσματα. Ἡ Ντανιέλα τρέμοντας ἀπὸ μιὰ ἀνείπωτη συγκίνησι ἔσκυψε πάνω στὸ στόμα ἐκεῖνο καὶ τὸ ἀτένισε με πάθος, σὰν νὰ ἤθελε νὰ διαπεράσῃ με τὸ βλέμμα της τοὺς ἐπιδέσμους καὶ νὰ δῃ τὰ σκεπασμένα ἀπὸ τὸν μαῦρο ἐπίδεσμο μάτια τοῦ ἄρρωστου.

Μιὰ ἀκράτητη ἐπιθυμία τὴν κατέλαβε τότε νὰ ριχτῆ πάνω στὸ στόμα ἐκεῖνο καὶ νὰ τὸ σκεπάσῃ μ' ἕνα φιλὶ, ἕνα φιλὶ ποὺ θὰ μεταβίβαζε στὸν πληγωμένο νέες δυνάμεις καὶ τὴν εὐχαρίστησι συγχρόνως τοῦ νὰ ξέρη πὼς τὸν περιποιῆται ἕνα πρόσωπο ἀγαπημένο. Μπόρεσε ὅμως νὰ κρατηθῆ γιατί ἤξερε πὼς αὐτὴ ἡ πράξις θὰ πρόδινε τὸ σκοπὸ της. Ἐβγαλε τὰ μακρὰ πέτσινα γάντια της καὶ τὸ καπέλλο της κι' ἄρχισε νὰ συγυρίζῃ τὸ κρεβάτι τοῦ πληγωμένου. Ἐπειτα καθάρισε ὅλα τὰ μπουκαλάκια, με μιὰ νοικοκυρωσύνη κι' ἀγάπη ἀσυνήθιστη.

Τὸ στόμα τοῦ πληγωμένου κουνήθηκε. Φαινόταν πὼς καταλάβαινε τὴν παρουσία κάποιου ποὺ ἐνδιαφερόταν ἀποκλειστικὰ γι' αὐτόν.

Οἱ ἄρρωστοι τῶν ἄλλων κρεββατιῶν τοῦ θαλάμου, κυτάζανε με ζωερὴ περιέργεια αὐτὴ τὴ νέα νοσοκόμα ποὺ περιποιοῦσαν με τόσο φροντίδα τὸν πληγωμένο τοῦ 30 — αὐτὸς ἦταν ὁ ἀριθμὸς τοῦ κρεββατιοῦ. Ὅταν σὲ λίγο μπῆκε ὁ καθηγητὴς γιὰ τὴν βραδυνὴ ἐπίσκεψι, ἡ Ντανιέλα πῆγε νὰ τὸν προὔπαντήσῃ.

— Εἶμαι, εἶπε, συγγενὴς τοῦ Μάριο Καβάλλι. Θὰ μείνω ἔδῳ γιὰ νὰ τὸν περιποιούμαι, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε.

Ἡ παρουσία ἑνὸς δικοῦ τοῦ προσώπου, εἶνε πραγματικὰ πολὺ χρήσιμη, εἶπε ὁ καθηγητὴς. Ἡ κατάστασις τοῦ πληγωμένου εἶνε κρίσιμη: ἐγκεφαλικὴ διατάραξις καὶ πιθανὸ χάσιμο τῶν ματιῶν ἀπὸ τὸ χτύπημα ποὺ ἔπαθε κατα τὸ πέσιμο. Νομίζω πὼς μόνο ἕνα θαῦμα θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν σώσῃ. Ἡ ἐπιστήμη σὲ τέτοιες περιστάσεις δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ μεγάλα πράγματα.

Τὰ ὠμορφα βελουδένια μάτια τῆς Ντανιέλας, θολώσανε ἀπὸ τὰ δάκρυα. Ὁ καθηγητὴς τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι, κύταξε τὸν πληγωμένο, κούνησε τὸ φαλακρὸ του κεφάλι κι' ἔξακολούθησε τὴν ἐπιθεώρησί του. Οἱ βοηθοὶ ποὺ τὸν συνωδεύανε κύτταζαν με θαυμασμό τὴν ὠμορφὴ καὶ μυστηριώδη ἐκείνη κυρία, ποὺ σκυφτῆ μπρὸς στὸ κρεβάτι, προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ τὸν πληγωμένο νὰ καταπιῆ μερικὲς κουταλιὲς γάλα.

Ἡ Ντανιέλα Γκουέλφι ἀγαποῦσε τὸν Μάριο Καβάλλι τρία ὀλόκληρα χρόνια με μιὰ ἀγάπη ἀληθινὴ καὶ δυνατὴ.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν ἐρωτεύεται σ' ἕνα νοσοκομεῖο στὸ Μέτωπο, τότε ποὺ τοῦ περιποιοῦσαν μιὰ μεγάλη πληγὴ. Ἦταν ἡ πιὸ νέα νοσοκόμα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, σχεδὸν κοριτσάκι, ξανθὴ καὶ πολὺ ὠμορφὴ, λεπτὴ κι' ἐπιβλητικὴ σὰν ἕνα λευκὸ κρίνο, ὅταν φοροῦσε τὴν ἄσπρη της φορεσιά.

Κι' ὁ Μάριο τὴν εἶχε ἀγαπήσει. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο τοῦ πολέμου κανένα πλάσμα δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ νὰ δώσῃ ζωὴ στὴν καρδιά ἑνὸς ἥρωος πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴν

Ντανιέλα.

Ὅταν ὅμως ἀργότερα, μετὰ τὸν πόλεμο, ὁ Καβάλλι ξανάρχισε τὴν παλιὰ του ζωὴ τῶν γλεντιῶν, ἐγκατέλειψε τὴ Ντανιέλα, τὴν ἡρωϊκὴ κι' ἀφωσιωμένη Ντανιέλα, γιὰ νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ ἑλαφροὺς κι' εὐκολοὺς ἔρωτας.

Ἡ μικρούλα Γκουέλφι τότε κρατῶντας μέσα της τὸν μεγάλο αὐτὸν πόνο, δὲν θέλησε πειὰ νὰ ἰδῆ, οὔτε ν' ἀκούσῃ τίποτα γιὰ τὸ Μάριο.

Μόνο ὅταν κάποτε διάβασε τὸνομά του στὴν ἐφημερίδα — ἦταν μηχανικὸς σ' ἕνα μεταλλεῖο — μαζὺ με τὰ ὀνόματα ἄλλων πληγωμένων μιᾶς μεγάλης ἐκρήξεως, τότε, χωρὶς διόλου νὰ διστάσῃ, ἔτρεξε στὸ νοσοκομεῖο ὅπου κινδύνευε ὁ ἀγαπημένος της.

Μιὰ ὀλόκληρη ἐβδομάδα, ἡ Ντανιέλα ἔζησε μ' ἄσῃ στὴν ἀγωνία καὶ τὴ λύπη ξαγρυπνῶντας στὸ προσκέφαλο τοῦ ἀπιστοῦ ἀγαπημένου της ποὺ κινδύνευε ἡ ζωὴ του. Περιμετε τὸ θαῦμα, τὸ ἤθελε καὶ ζητοῦσε νὰ γίνῃ με πίστι καὶ με παρακάλια: νὰ γιατρευτῆ ὁ Μάριος της.

Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Τὴν ἔβδομη μέρα ὁ καθηγητὴς τῆς ἐνήγγειλε με μεγάλη ἱκανοποίησι πὼς ἡ ἐγκεφαλικὴ διατάραξις εἶχε περάσει καὶ πὼς ἡ ὄρασις τοῦ πληγωμένου δὲν διέτρεχε τὸν παραμικρὸ κίνδυνο.

Ἡ Ντανιέλα πῆρε τότε, ὅπως πάντα, τὸν πληγωμένο — ποὺ ἔξακολουθοῦσε νὰ ἔχῃ δεμένα τὰ μάτια — ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ τὸν βοήθησε νὰ καθῆσῃ, με πολλὴ προσοχή, ὅπως μιὰ μητέρα βάζει τὸ μικρὸ της, στὸ κρεβάτι. Ὁ ἄρρωστος αἰσθάνθηκε ν' ἀκουμπᾷ στὸ στήθος του, τὸ νεανικὸ στήθος της ποὺ χτυποῦσε ζωερὰ, καὶ κατάλαβε τέλος, σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ἕνα βαθὺ λήθαργο, πὼς μιὰ γυναίκα ποὺ τὸν ἀγαποῦσε εἶχε μείνει ἐκεῖ στὸ προσκέφαλό του ξαγρυπνῶντας ὀλόκληρες νύχτες.

Γύρεψε ἀμέσως τότε τὰ μικρὰ χεράκια ποὺ τοῦ συγυρίζαν τὰ σκεπάσματα, τὰ χάιδεψε καὶ τὰ ἔφερε στὰ χεῖλια του μ' εὐγνωμοσύνη. Ποιὰ ἦταν ὅμως ἡ ἀγνωστὴ αὐτὴ νοσοκόμα; Ἡ Ντανιέλα διασκέδαζε βλέποντάς τον νὰ προσπαθῆ νὰ μαντέψῃ. Περιμενε τὰ χεῖλη του νὰ ψθυρίσουν τὸ μὸρφό της ὄνομα σιγὰ - σιγὰ, ὅπως καὶ πρὶν, γιὰ νὰ ριχτῆ πάνω του, ν' ἀφεθῆ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ σφραγίσῃ τὸ στόμα του μ' ἕνα φιλὶ — τὸ φιλὶ ἐκεῖνο ποὺ τόσο εἶχε ἐπιθυμήσει τὴν πρώτη μέρα τοῦ ἐρχομοῦ της, μιὰ βδομάδα τώρα καὶ ποὺ κάθε στιγμὴ τὸ προκαλοῦσε. Φτάνει νὰ προφερόταν τὸνομά της ἀπὸ τὸ ἀγαπητὸ ἐκεῖνο στόμα, κι' ὅλα θὰ ξεχνιόντουσαν, κι' ὁ Μάριο θὰ ἦταν πάλι δικὸς της, ὅπως πρὶν...

Ἐπὶ τέλους ὁ Μάριο κούνησε ξαφνικὰ τὰ χεῖλη του καὶ μίλησε:

— Μαρία, εἶπε, πόσο καλὴ εἶσαι! ὦ, Μαρία! Σοῦ χρωστῶ τὴ ζωὴ μου... Ἡ περιποιήσις σου μ' ἐσώσανε...

Ἡ Ντανιέλα ἀνασκίρτησε ὀλόκληρη καὶ τραθήχτηκε πίσω, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ προφέρῃ λέξι. Ἐπειτα ἔμεινε ἐκεῖ ἀπολιθωμένη, σὰ νὰ τὴν εἶχαν χτυπήσει δυνατὰ στὸ κεφάλι. Μαρία, λέγανε μιὰ εὐθυμὴ καὶ ζωερὴ χήρα ποὺ ἦταν ἡ τελευταία φίλη τοῦ Μάριο.

Τότε σιγὰ - σιγὰ, με τὸ ἴδιο φτερωτὸ βῆμα με τὸ ὁποῖο εἶχεν ἔρθῃ τὴν πρώτη βραδυὰ, ὡπισθοχώρησε ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ χάθηκε στὸ βάθος τοῦ ἄσπρου διαδρόμου τοῦ νοσοκομείου σὰν σκιά, σὰν φάντασμα, τρικλίζοντας, πνιγμένη στὸ πιὸ πικρὸ, τὸ πιὸ ἀπελπισμένο κλάμα...